

VĚTRNÍK

Ročník XLV.

Úterý 14. října 2014

číslo 5.

Vondruškovi byli zázračnými dětmi

Pondělní loučení s DS Bezchibi Brtnice i hromadné vítání s Dovedou Sloupnice, hostem přehlídky DS Vojan z Libice nad Cidlinou a nováčkem Ražickým hravým spolkem proběhlo vceku v klidu, bez veselých překvapení a nečekaných zvrátů. Snad jedinou zajímavostí byl fakt, že libický soubor, který je hostem vysoké přehlídky, slaví 45. výročí svého založení a při vítání byli přítomní tři jeho zakládající členové. Což je velmi milé. Jen mi skutečně vrtá hlavou, jak nesmírné divadelní a organizační nadání musí mít manželé Vondruškovi, když, jak tvrdil Jaroslav, bylo jemu pět a Helence čtyři roky. Zázračné děti, jinak to není možné. Inu, to máš prostě tak, pokynul moudře hlavou vedle mě sedící Pepa Hejral. *jn*

Dnes		
kdy	co	kde
8:30	Čarovný kámen	velký sál
9:00		
9:30	Libice nad Cidlinou	
9:30	seminář	malý sál
10:30	Čarovný kámen	velký sál
0:00		
10:30	Libice nad Cidlinou	
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	nemocnice
13:30	loučení Sloupnice	malý sál
	loučení Libice nad Cidlinou	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Štítina	před divadlem
16:00	Na správné adrese	velký sál
16:30		
17:00	Ražice	
19:30	Na správné adrese	velký sál
20:00		
20:30	Ražice	
22:00	seminář KDP	půdička
23:00	společenský večer	hasičovna

Recenze: Máša Caltová

Miloš Kratochvíl, Peklo s.r.o. aneb Někdo si myslí, že čert se má...
Doveda Sloupnice

Soubor Doveda ze Sloupnice uvádí svoji inscenaci Peklo s.r.o. jako text uznávaného autora Miloše Kratochvíla. Ten se specializuje především na literaturu a

hry pro děti. Synonymem pro jeho tvorbu je fantazie, hravost a absurdní humor. Taneček přes dvě pekla vznikl pro televizi v roce 1982 a text uvedly i ama-

térské soubory. Přesto, že je Kratochvíl autor ověřený mnoha cenami (jedna i zahraniční), soubor Doveda (jako kolektivní spolaautor) nepřistupoval k tomuto textu s posvátnou úctou. Přesněji řečeno, nenechal v pohádce, kterou přejmenoval na Peklo s.r.o., kámen na kameni. Ve všech směrech ale proměnil text k jeho prospěchu.

Hlavní hrdina Jan se nedostává do Pekla proto, že dívky odmítá, ale proto, že jim nemilosrdně láme srdce. Také vývoj jeho vztahu k čertici Evchooze je logičtější. Posílen je slovní i situační humor. Taneční a hudební čísla logicky vyplývají z děje. Je ale nutné konstatovat, že i v této textové verzi plastičtější vychází prostředí Pekla II. kategorie, protože postavy čertů jsou typově propracovanější než postavy čertic. Humor Pekla I. kategorie je postaven spíše na implantaci

moderní techniky do dějové linie.

Scénář Pekla s.r.o. umělecky umocňuje jevištní ztvárnění v režii Markéty Světlíkové. Vytvořila dynamickou inscenaci, ve které se organicky prolínají zpěvní a taneční party se scénami dramatickými. Vše ztvárněno herci s temperamentem, chutí a hravostí.

Představitelé čertů plně využívají plastické kresby k plnokrevným hereckým výkonům; představitelky čertic zživotňují lineárnější kresbu s temperamentem a espritelem. Ústřední dvojici tvoří charismatický pár manželů Bednářových, kteří ztvárňují i na scéně milenecký pár Evchoozy a Jendy. Vývoj jejich vztahu je logičtější v první polovině. V té druhé by bylo asi ku prospěchu věci, kdyby se Jan spíše než o sebe bál o Evchoozu, nebyl vláčen dějem, ale - probuzen - stal se jeho spolutvůrcem. Ale to už je i otázka dotvoření textu. Soubor Doveda na to má. Ve všech směrech prokázal, že je tvůrčím kolektivem.

Řekli půdičkáři

Největším problémem pro nás bylo zjistit, jestli jsme byli svědky recese, při níž se dobře baví účinkující a svůj pocit přenášejí do publika. Došli jsme k závěru, že jsme nesledovali dramatický (divadelní) příběh, ale volné řazení epizod s čerty a jednou lidskou osobou. DS Doveda je pěvecky evidentně vybaven. Pochybnosti máme, zda toto představení přináší myšlenkové poselství obvyklá u klasických pohádkových příběhů. Oproti pěvecké kvalitě silně pokulhávala jevištní řeč. Přes tyto výhrady nelze upřít, že se dospělé publikum dobře bavilo.

KDP mladým

Na začátek jen velmi stručně – představení se nám líbilo. Zejména bychom chtěli vyzdvihnout herecké výkony, zvláště pak mužské role. Dále se nám líbila velmi pěkně zvládnutá hudební složka. Zážitek nám zpříjemnila adaptace textu k místu konání (Vysoké nad Jizerou) a také častá komunikace herců s obecníkem.

Kritika – vzhledem k tomu, že je to pohádka, nám zde chyběly její základní rysy, jako je například kontrast mezi dobrem a zlem.

Představení hodnotíme velice kladně, bavili jsme se po celou dobu.

ANKETA

Zajímají nás vaše vzpomínky – jak jste začínali na přehlídce ve Vysokém?

Lenka Richterová (PV KDP)

Moje první vzpomínka je asi z roku 1992, kdy jsme z Polné přijeli s Našimi furianty. Byla jsem, tuším, v sedmé třídě. Absolutně mě uchvátilo prostředí a to, že nás vítá Krakonoš.

Hrála jsem jedno z Fialových dětí. Podruhé jsem pak přijela až v roce 1997 a už jsem tady zakotvila.

Za tu dobu jsi prošla mnoha funkcemi, víd?

Nejdřív jsem tu hrála, pak jsem měla funkci diváka, dále holky pro všechno a nakonec jsem se dostala do přípravného výboru.

Zůstalo ti to původní nadšení po tom, co ses dostala „na druhou stranu“?

Určitě. Když sem přijedeš jako divák, vidíš jen to hezké. Pak jsem poznala přehlídku i z druhé stránky, tu práci i ty problémy a občas i hádky a když něco nevyjde. Ale myslím, že to divák nepozná. Návštěvník se tu cítí dobře a moje nadšení je pořád stejné.“

ANKETA

Svatka Hejralová (ředitelka přehlídky):

Nádherná, vykulená, mladá, šestnáctiletá zamilovaná holka!

Jasně, ty ses sem dostala přes lásku! A mimo to jsi tady tehdy byla jako divák?

Ano, poprvé jako divák, to mě sem vzal strýc Vaverka na představení, pamatuju si to dodnes, hrála Bystřice u Benešova, byl to Šrámek.

Pak mě vzal strejda dokonce na večírek na Větrov...to byla má první přehlídka v 72. roce. A za rok už jsem byla v šatně, uváděla jsem, zametala, myla nádoby...začala jsem jak se patří od píky.

Pak jsem začala dělat hostesku. Když byla desátá přehlídka, vyžádal si mě Jirka Pičman jako tajemnici, tu jsem dělala deset let a pak pětadvacet ředitelku přehlídky.

S přehlídkou to bylo i tvoje prv-

(Pokračování na stránce 4)

(Pokračování ze stránky 3)
ní setkání s divadlem?

Nebylo. Bydleli jsme v Rokytnici, ale můj tatínek Václav Hladík byl z Vysokého a strávil tady v divadle celé dětství a mládí.

Po pětačtyřicátém roce odešel do Rokytnice, ale ještě celý rok se vracel a hrál ve Vysokém divadlo. Potom začal v Rokytnici a tam jsem v divadle vyrůstala já. Tatínek byl báječný herec, výborný muzikant a zpěvák a na poslední léta se sem vrátil a dokonce jsme spolu hráli.

ANKETA

Pepa Hejral (STDK, redakce Větrníku, předseda SČDO):

To jsem byl prvním rokem na průmyslovce v Jičíně. V sedmdesátém roce (neboli byl to první ročník přehlídky ve Vysokém – pozn. red.). Tehdy škola začínala na chmelové brigádě už před prvním ročníkem a chmel se přetáhl do září, pak chvíle ve škole a začala přehlídka.

Byla ve Vysokém poprvé, i když už předtím se tady pořádal Cyranův kord, takže i tentokrát jsem tady byl v pátek večer, v sobotu se ukázalo, že je potřeba každá ruka. Sáhnu jsem tehdy na magnetofon a tím jsem zůstal zvukařem u přehlídky. V sobotu jsem pouštěl znělku, v neděli také a ukázalo se, že v pondělí nebudu, protože musím do Jičína do školy. Tudíž jsem obdržel ležstřední pro ředitele, aby mě uvolnil. Jel jsem ráno do školy a zas prvním autobusem zpátky. Ospalý a malátný (toho jsem se již nezbažil, jak tvrdí moje šéfové v redakci). Od té doby jsem u přehlídky každý rok. Ta vzpomínka je naprosto živá.

Jak se k tomu stavěli rodiče?

Rodiče chtěli, abych dělal školu, ale přitom samozřejmě bylo potřeba všelico v divadle. Stejně tak to bylo i na vysoké škole, vedoucím ročníku jsem přinesl papír – tenkrát to ještě nebylo tak volné, že se nemuselo chodit na přednášky jako teď. Ale dopadlo to dobře, dodělal jsem i tuhle školu.

Než tu začala přehlídka, tak jsi se v souboru angažoval?

Já hraju v souboru od šesti let. Moje první role byla Filípek v Našich furiantech. U nás to jinak nešlo!

pas

Je to kolektivní dílo

Markéta Světlíková, Doveda Sloupnice, režisérka Pekla.

Jak vás napadlo udělat eseróčko z Pekla?

Když jsme si tu pohádku přečetli, tak jsme zjistili, že je krutě zastaralá, a hledali jsme způsob,

jak ji zmodernizovat a aktualizovat. No a to s.r.o. z toho prostě vyšlo.

Kdo do změn v textu nejvíce mluvil?

Skutečně jsme text upravovali společně, a to tak, že nejprve byl opravdu nápad, jeden z nás seděl u počítače, dopsal větu, druhý, třetí škrtnal, čtvrtý napsal jinou, ale opravdu to bylo společné dílo.

A písničky jsou také vaše?

Ty jsou z původní pohádky. V podstatě i s tou pietou byly doženy. Po této stránce je vše přesně tak, jak to bylo. Trochu text je někde změněný.

Jak se vám to pak hrálo? Herci proti změněnému textu neprotestovali?

Oni nebyli vlastně vůbec omezováni ve svých připomínkách. Každý z nich si mohl říci své. Pokud jim něco vadilo, tak improvizovali, v jistých mantinelech tedy, ale mohli si říci, co chtějí.

PeHe

Letošní pohárek byl obzvláště dobrý

Tomáš Hradil, ředitel Národní přehlídky Pohárek SČDO, Velká Bystřice.

Vidím, že jsi úspěšně rozdělil stravenky, představ nám letošní ročník.

Letošní ročník pohárku byl velmi pěkný a kvalitní, o čemž svědčí už jen ten fakt, že do programu defilé se dostalo osm výstupů, přičemž ten pravidelný počet je pět. Čili i toto hovoří o kvalitě letošního ročníku a předpokládám tedy, že diváci budou spokojeni.

Byly nějaké problémy s některým vystupujícím v zákulisí?

Ne, myslím, že vystupující jsou disciplinovaní.

Ríkám si, že když jezdí jednotlivě, že je ta organizace složitá.

Měl jsem to trochu zjednodušené, protože jednou dodávkou z Karlových Var přijeli tři vystupující, Petr Vojkůvka dorazil v pořádku, Marie Živná je tu celý týden, to už mám pod kontrolou. Teď jen čekáme na Davida Pražáka, který dorazí někdy

v průběhu, ale to je velmi zodpovědný člověk, takže tu určitě bude, byť je hlasově indisponován. Jsem velmi rád, že tato nepříjemnost se mi letos vyhnula. Chybí mi ještě dva účinkující, ale ti by měli také dojet (do začátku defilé skutečně dorazili všichni a diváci si odpolední představení velmi pochvalovali – pozn. red.).

PeHe

Půdičkáři o pohárku

Frekventanti „půdičky“ věnovali pozornost i odpolednímu představení monologů a dialogů Defilé úspěšných vystoupení z Národní přehlídky Pohárek SČDO z letošní Velké Bystřice. Konstatovali jsme: velmi nás zaujala nejen dramaturgie, ale hlavně kvalita interpretace v celé věkové struktuře účinkujících. Mile a příjemně působil moderátor Tomáš Hradil i hudební doprovod Honzy Hejrala.

Ztráta i druhé paruky by byla přínosem

Divadelní soubor Bezchibi z Brtnice je na Krakonošově divadelním podzimu nováčkem a přijel sem se svým zpracováním hry Woodyho Allena Central Park West. Úvodní slovo tentokrát dostal Martin Vokoun, který se věnoval především samotnému textu a jeho zpracování. Podle něj bylo nešťastné vyškrtnutí některých pasáží, jež mají svůj význam a dokreslují situaci. A v tomto textu je potřeba rozebírat

každou z nich zvlášť, jít po nich, snažit se pochopit jejich význam. Dobré by bylo pokusit se řešit je z hlediska šachové partie.

Porota vyslovila obdiv nad tím, že se soubor pustil do takto náročného textu, kde se nemohou opřít o žádnou vyhocenou dramatickou situaci, ale kde se mohou mnohému naučit. Bylo by však vhodné vše více rozehrát než mluvit a vzniklé „mikro-

Bylo by asi nemilé,
však měl jsem to asi udělat,
A po pohárku defilé
jen prostě vstát
a nahlas řvát.

Jen povšimněte, ochotníci,
a rozjasněte svoji líci,
vždyť pohledte – tam na jevišti
generace je naše příští
a divadlo si hrajou skvěle!

(s Maruškou Živnou jistě v čele).
Jinak – no s tím včerejším dnem

–
Ten večer s Woody Allenem
poved se méně – to se stane!

Však ještě kusy nevidané
jeviště vysoké
nám představí v dny příští!

Tak ahoj přátelé –
v hasičovně – ve hledišti,
ať svátek divadla
nám s chutí dále plyne!
Vždyť nás jen tak nic nezničí!
Divadlo nezahyne!
jh

Čarovný kámen

Stalo se ti taky,
a někdy to tak bývá,
že kámen jen tak v ruce
čaruje a zpívá?

Ne, že by to přímo
jako píseň znělo,
slyšet to moc není,
ačkoli by mělo.

Když je láska s námi,
kámen o ní zpívá
někde pod hvězdami,
aby neskončila.

Milan Čejka, DS Vojan Libice
nad Cidlinou

situace“ hrát tělem. Máša Caltová se opět vydala na „Mášino pole“ – Woody Allen je totiž o erotice, o sexu a to zde naprosto chybělo, bylo to na nule.

Scénografie prý byla snad ještě rozpačitější než samotné herecké výkony (kde byla vyzdvížena pouze představitelka Phylis, jež se jako jediná dokázala vžít do své postavy a hrát ji přesně) a

(Pokračování na stránce 6)

(Pokračování ze stránky 5)

působila na porotu jako nějaký „kuchyňský design“. Nepořádek po hádce byl zase jen jako nepořádek a nic jiného nám to nesdělilo. Nepochopena zůstala i paruka u jednoho z mužů. U žen se dají pochopit jako přetvářka a touha po něčem jiném, u muže nikoliv. I kostýmy by měly být jiné, více určující jednotlivé typy, což se povedlo jen u Julie.

František Laurin pak nabídl

několik možných cest, kterými by se soubor mohl vydat, pokud by byl ochotný na inscenaci ještě zapracovat tak, aby byla lépe čitelná. Musí být jasné, proč postavy reagují tak, jak reagují, a proč. Nutné je dbát i na rozvržení pohybu na jevišti.

Soubor si tuto hru vybral, protože je zaujala již po přečtení několika stránek. Paruku na muži nám pak vysvětlili tak, že původně měli paruku všichni

herci, ale jedna pánská se jim ztratila. Vokoun na to zareagoval otázkou, zda by nemohli ztratit i tu druhou, protože ho rušila. Režisér Michal Lurie s úsměvem odpověděl, že to by možná šlo.

Věřím, že pokud se soubor bude věnovat zpracování dalších her o něco pečlivěji, pak je jisté budeme ve Vysokém nad Jizerou vidat častěji.

šv

Divadlo je nádherná hra

Dnes odpoledne končí seminář KDP mladým, na který byli již tradičně pozváni studenti semilského gymnázia. První večer se seminaristů ujal Milan Schejbal, který s nimi rozebíral zhlédnuté představení, a v sobotu ráno si je již převzal lektor Luděk Horký. Ten je nejprve vyzval,

aby se vzájemně představili, řekli, zda je divadlo baví, případně proč je nebaví. Z krátkého seznamování jsme se dozvěděli, že jsou mezi studenty tací, kteří by se chtěli umění věnovat – konkrétně herectví a filmové scenáristice.

Poté se již zaměřili na různá

pohybová cvičení, jaká se dělají v dramatických kroužcích, a na studentech bylo vidět, že jsou sice trochu rozpačití, když se mají předvádět před svými spolužáky, ale zároveň je to i velmi baví. Nejvíce se nasmáli u cvičení, kde se s různými gesty vyslovovalo heja – hot down – bum – tagadá – čin čin – penguin party, přičemž mohli zvolit kterékoliv zvolání a poslat ho komukoliv. Nejčastěji se opakovalo penguin party a studenti se kolébavou tučnáčí chůzí vydali doprostřed kroužku, prohodili se a vydali se na úplně jiné místo, než ze kterého vyšli.

Další zajímavou hrou byla „sít“ se třemi míčky – s prvním se muselo říci s anglickým přízvukem město, s druhým zelenina s francouzským a se třetím druhý nábytek s přízvukem japonským. Postupně se do hry dostaly všechny tři míčky a všichni se museli maximálně soustředit, aby něco nepokazili.

Her na rozcvičení se a soustředění je opravdu mnoho a většinou jsou všechny velmi zábavné, takže jsem se ke gymnazistům občas přidala a hrála si s nimi. Skvělé bylo pozorovat jejich pokroky v projevu jak hereckém, tak hlasovém, jak se všichni zbavovali studu. A navíc to, čím jsme se bavili, můžeme uplatnit i dále – buď jen tak pro pobavení, nebo i jako táborový vedoucí.

Tímto děkuji Ludku Horkému a všem studentům, že jsem se mohla připojit a zablblnout si s nimi, a zároveň se omlouvám redaktorům, že kvůli účasti na tomto semináři jsem neodevzdala článek včas.

šv

Vzpomínka na Jaromíra Vodsedálka

Schází vám v kuchyňce Pecák? Tak totiž asi většina návštěvníků zdejšího divadla a KDP znala pana Jaromíra Vodsedálka, prostě Pecáka. Protože schází nejen vám, dovolte nám, abychom tu na něj vzpomněli několika řádky:

Jak vzpomínat na člověka, který byl veselý se srdcem na dlani, rukou připravenou pomoci, kterému se dostalo do vínku manuální šikovnosti, lásky k přírodě, bohatého hlasu, svérázného herectví tíhnoucího k humoru s přesnou dávkou citlivosti pro druhé?

Jedině se stejnou šibalskou jiskrou v oku, která probleskávala v jeho, když se podílel na nějaké legráccce. Třeba, když na výletě budil ráno ve tři Frantu se slovy: „Brácho, vstávej, máš měkřej palec, určitě máš žízeň, pojď se napít.“

Za dlouhých nocí sedával u amatérské radiostanice a povídal si na dálku s mnoha dalšími jemu podobnými blázny. Daleko více bláznovství se pak projevilo

v jeho divadelních rolích, jen ve Vysokém jich bylo ke čtyřiceti a ještě se musí přičíst představení ze Lhotky. Jeho parketou byly role se zpíváním, nejdříve v klasických operetách: Na tý louce zelený, Nejlíp je u nás, Nazdar, tati. Stále slyším z Juana jeho něžnou Kristýnku, v Únosu Sabine mi byl vzorným manželem a moc se snažil, abych jim kvintet nekazila. Z poslední doby pak hry Limonádový Joe, Nitušky, milované Malované, Pacifik.

Nemůžeme zapomenout ani na lidové hry z Vysocka, v nichž Pecákovy role vycházející z jeho naturelu zdravého sedláka byly jedinečné. Byl Přemyslem Oráčem, stejně jako prostým pastýřem, proradným Kajifášem a jeho čertí „kliksum, fiksum, terafiksum“ se neslo i ve Francii při prvním vystoupení spolku Krakonoš v cizině. A co teprve mlynář z Lucerny, Jarda Carda z Domu na nebesích, Sarka Farka v Hrátkách a Třetí zvonění s citátem „Pane Sadílek, oni to provedli dokonale.“ Dokonalý byl v jedinečné hře Vysockých, v

Republice, kdy jako sedlák Metelka chce poklad vyměnit za koně: „ze začátku by stačil tučet, tři čtyři na pole, do lesa, dva tři na špedici a zbytek harantům pro radost.“

Radost uměl rozdávat nejen na divadle, ale i s dechovkou jako zpěvák, nebo v komponovaných pásmech. Pamatujete? Ta naše krásná zem s písničkami Karla Hašlera, šly mu stejně dobře jako ty krkonošské v pásmu Na pobytí u Krakonoše. Všechna městečka a vesničky od Kokrháče po Prahu je znaly, ba i dál v jižních Čechách, i na Moravě. Lidovky, trampské, vážné i lechtivé, všechny je znal a se svým bráčkou Frantou byli neopakovatelné duo. Zpíval i v kapli a v kostele podle not. Tvrdil, že noty nezná. Říkal, že když ty blešky lezou nahoru, zpívá vejš, když dolů, bručí.

Na svět se rád díval přes hledáček fotoaparátu. Uměl zachytit správný okamžik a uchovat neopakovatelné.

Přehlídka a Jarka, to je kapitola dlouhá 45 let. Patřil k pilířům, žádná práce mu nebyla cizí, točil, roznášel, čárkoval, fasoval, počítal, přičítal, ale taky přivázel na Sejkorák brambory a jehličnaté větve na výzdobu. Dodnes cítím jejich vůni tady v sále.

Měl rád svou rodinu, svou zem, místo, kde se narodil, svou rodnou řeč. Byl skvělý kamarád, nikoho nezarmoutil, až nyní. Nedá se v jedné krátké chvíli vzpomenout na všechno, co k němu patřilo, co bylo jeho.

Skláním hlavu v úctě před Jarokou Pecákem jako před tátou a dědečkem, jako sousedem, hasičem, hercem, zpěvákem, kamarádem - prostě člověkem.

Měl jsi, Jarko, život a vše, co ti přinášel, ať v dobrém či zlém, rád. A on ti oplácel stejně.

Teď jsi přešel k novému souboru plnému ochotnických bardů a řadě dalších kamarádů. Přejeme ti v té vysoce vážené společnosti hodně dalších poctivě odvedených představení.

Ve slovníku přátelství je krásné slovo „Zůstaň“. Zůstaňš v našich srdcích a myslí navždy.

*Čest tvé památce,
Svatava Hejralová*

Nová společná píseň kuchyňky od Franty Pecáka je součástí každodenního loučení se soubory.

Aha, on nefunguje Větrov Byli tu už oba

Stálí návštěvníci Krakonošova divadelního podzimu vědí, co je to Větrov, neboli vila. Jde o výstavní budovu v podobě záměčku na okraji Vysokého, kterou na počátku minulého století nechal vystavět Karel Kramář, politik, jenž krátce působil i jako ministerský předseda.

Vílu ve Vysokém Kramář postavil pro svou manželku, Rusku Naděždu Nikolajevnu Abrikosovou jako třetí v pořadí po vile na Krymu a v Praze (ta je sídlem současných českých premiérů). Rezidence postavená v letech 1927–1931 měla od počátku sloužit především jako letní sídlo. Kramář zadal zpracování projektu domu v roce 1927 ruskému emigrantovi Vladimíru Alexandroviči Brandtovi (1874–1944?), jenž navrhl mimo jiné pravoslavné kostely v Praze na Olšanech a Karlových Varech, dokončil jej však další ruský architekt, Ivan Vasilevič Feofilov. Dům podle těchto plánů vystavěla v

roce 1931 stavební firma stavitele Oldřicha Zítka.

Exteriér se do dnešních dní zachoval v takřka autentické podobě, bohužel o interiérech se to říci nedá. Vysoká vila neměla takové štěstí jako její pražská jmenovkyně; již za druhé světové války vilu využívalo NSDAP jako politickou školu a po válce vila sloužila k rekreacím ROH. A až do svého prodeje na přelomu let 2013–2014 v ní nocleh měli také návštěvníci KDP. Letos už pod jednou střechou divadelníci nespí, útočiště našli v Rebelce, U Albíny, v Barunce, u Fišerových, v Crazý baru a nebo v soukromí.

To ale poněkud uniklo Tomáši Hradilovi, a tak ve sladké nevědomosti posílal lidi na oběd stále na Větrov. Když se dověděl tu překvapující zprávu, že stravování účastníků defilé proběhne na Rebelce, protože Větrov je prodaný, odtrhl svůj pohled od lejster a udiveně řekl: „Aha, tak ona vila už nefunguje?“

jn

Svět chce být klamán, tvrdí můj redakční kolega. A já jsem si tak říkala, jestli fakt kromě světa chtějí být klamáni i všichni ostatní. Není tajemstvím, že v STDK pracuje špatně rozeznatelná dvojka hochů Hejralových, kteří, byť již dnes dospělí muži, stále radostně své podoby jednovaječných dvojčat s dětskou bezstarostností a veselostí využívají. Uvedu příklad. Tuhle bylo k večeri kuře – Aleš, který se soustředil na tvorbu komiksu, jenž je hitem letošního Větrníku, se mlsně olízl – brácha ještě nedorazil, budou stehna dvě. A to i přesto, že platí – jedna porce, jedno stehno. Případná přebytečná jsou určena k prodeji, pokud jsou už všichni po večeri. A když padla otázka – byl už na večeri i Aleš Hejral? – Byli tu oba, zněla odpověď, všimla jsem si jich, každý má jiné tričko.

jn

**Pozvánka ke krámečku
v 1. patře divadla
u vchodu
do hospůdky
U tří kamarádů:
vánoční a kvetoucí čaje,
pěny do koupele, mýdla,
cukrovinky a šperky,
dřevěné ozdoby.**

Hospůdka U tří kamarádů v divadle

Takový název nese letošní pohostinské zařízení na malém sále vysockého divadla. Jevišťe loutkového divadla se v noci ze soboty na neděli rozsvítí modravým světlem, kterým problikávají plamínky malého ohníčku, u něhož se hřejí Kašpárek, Pivoňka a Škrhola. Prostě tři kamarádi, tři symboly zdejší loutkové scény. A když se slaví ty devadesátiny, kdo jiný, než právě tato trojice, by vás měla zvát na něco dobrého k snědku a něco libého k přípitku. Tak tedy – Přidte pobejt!

jn

Sraz VOBSKOČÁKŮ

**U lípy před Krakonošem v úterý v 17 hod 17 min 17 sek
(prostě po odpoledním představení).**

Příspěvky i trika přímo na místě!

KOUKEJTE SE DOSTAVIT!!!

Deset zastavení divadelního jara

Postupová přehlídka ve Štítně za severní Moravu měla svůj program rozdělen na dva víkendy, 24. – 27. dubna a 8. – 11. května. Přehlídka začala slavnostním předáním klíčů od štítnských bran hrabětem Josephem Mariou von Spinzenstein s chotí Marií Annou Choryňskou z Ledské divadelníků. A pak se již rozproudilo soutěžní klání. Zde porota ve složení PhDr. Hana Císovská, Ing. Dušan Zakopal, Mgr. René Šmotek a Ladislav Vrchovský doporučila hned dvě inscenace domácích.

Ale popořadě. Nejprve Slezská ochotnická společnost Otice předvedla Ondřeje Vrbického komedii HOSPODA NA RŮŽKU, Divadelní společnost Kozlovice nacvičila další komedii, a to Jiřího M. Šimka KONTROLA V MĚSTĚ KOCOURKOVĚ ANEB JEDEN ZA VŠECHNY A VŠICHNI ZA JEDNOHO. Na přehlídce nesměli chybět ani Morkovští ochotníci s LEDOVOU SPRCHOU Marie Tesař, ani DS Velká Bystřice s fraškou Georgese Feydeaua PO-

TRESTANÝ ZÁLETNÍK.

A pak to začalo. ŠAMU Štítna uvedla dvě hry, a to LHÁŘE Anthonyho Neilsona (doporučení na 1. místě) a RODINNÉ TAJEMSTVÍ Erica Assouse (2. místo). Pak Divadlo pod zámek při TJ Sokol Kyjovice uvedlo komedii Rudolfa Trinnera AGENTURA DRAHOUSEK-SNATKY VŠEHO DRUHU a Divadlo Dobruška další ko-

medii DÁMSKÝ KREJČÍ od Georgese Feydeaua. Přehlídka končila hettrikem Štítnských, kdy jejich dětský potěr si troufl na pohádku Václava Bendy MALÁ KLAVÍRISTKA PODVODNICE. Je to obrovský lán světa na tuto přehlídku doputovat, ale přesto stojí za to se podívat do kouta republiky, kde přejí ochotnickému divadlu.

PeHe

Co je psáno v divadelní kronice

Zápis z roku 1973

Ing. Fr. Čech – Pohádka naru-
by

501. představení v úterý odpoledne v 17 hodin dne 31. července 73 za účasti 80 dětí a 33 dospělých. Hra celkem velmi dobře sehraená a líbila se všem. Jenom obecenstvo bylo trochu neklidné.

Hráli: M. Hejralová, Jos. Hejral, St. Škoda, Prokop Hásek, Jana Kramářová, Vl. Hanuš, Jos. Kučera, Jan Hejral, Adéla Hanušová.

Dále pomáhali: Ivan Hanuš, Mirek Morávek, Jos. Hejral ml.

Pokladna: paní Kučerová

Před představením a o přestávkách na flašinet obětavě hrál Pepa Kučera, patřičně přioděn.

M. Kopecký (úprava), J. Schweigstill, Posvícení v Hudlích

500. představení odpoledne dne 26. června 1973. Za účasti 51 dětí a 6 dospělých. Hra sehraena pro děti Mateřské školy z Kadaně a děti z otaovny ROH Větrov ve Vysokém nad Jizerou. Byla určitá potíž se sehnáním herců, ale představení se velmi líbilo.

Hráli: M. Hejralová, Jos. Hejral, Jan Hejral, Mirek Morávek, pí. Kramářová, Slávka Hubáčiková a Katka Hubáčiková, Vláda Hanuš.

Hudba: Mirek Morávek.

Míra Mareš, Vodníčku, vrať se!

502. představení odpoledne dne 23. srpna 1973. Za účasti 97 dětí a 27 dospělých. Hra nenáročná pro herce byla zvládnutá dobře. Jenom malí diváci byli i nyní neklidní.

Hráli: Josef Hejral, Sl. Hubáčiková st., Sl. Hubáčiková ml., St. Škoda, Vl. Hanuš, Prokop Hásek, Jana Kramářová.

středa 15. října 2014

kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	loučení Ražice	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Horšovský Týn	před divadlem
16:00	Lháři	velký sál
16:00		
16:30	Štítina	
19:30	Lháři	velký sál
20:00		
20:30	Štítina	
21:00	seminář KDP	půdička
21:00	zasedání poroty	klubovna
21:30	společenský večer	hasičovna

Větrník, zpravodaj XLV. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, Šárka Vodičková, Komiks Aleš Hejral, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč